Η απάντησή μας στο "*Πού πάει η Αμερική;*" του Floris D'Aalst

Η συντακτική ομάδα του Insurgent Notes[1]

Ο Floris D'Aalst έχει, αν μη τι άλλο, γράψει ένα προβοκατόρικο δοκίμιο. Μας προκαλεί να κάνουμε συνδέσεις που πιθανόν δεν θα είχαμε σκεφθεί και να σκεφθούμε διαφορετικά σχετικά με μερικά σημαντικά ζητήματα. Η ανάλυσή του παρέχει μερικά πολύ σημαντικά σημεία εκκίνησης για συζήτηση, αντιπαράθεση και περαιτέρω διερεύνηση. Επιπλέον, είναι ξεκάθαρο ότι ο θεμελιώδης στόχος του είναι να περιγράψει ένα σενάριο που προσπαθεί να δει σε ποιο σημείο η αδυσώπητη μιζέρια των ζωών της μεγάλης πλειοψηφίας του κόσμου και η βαθιά αντιπαραγωγική αναταραχή της τρέχουσας πολιτικής σύγχυσης, τόσο στην κυρίαρχη πολιτική όσο και στην, ομολογουμένως, περιθωριοποιημένη επαναστατική αριστερά, μπορεί ίσως να επιλυθεί. Η λύση που φαντάζεται είναι μια λύση υψηλού κινδύνου αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι δεν θα έπρεπε να ασχοληθούμε μ' αυτήν άμεσα.

Ας ξεκινήσουμε με μια αναφορά των πιο πολύτιμων αναλύσεων που ο D'Aalst ενσωματώνει στο δοκίμιό του:

- μια συνοπτική, αλλά με αντίληψη, ανάλυση της μορφής και του περιεχομένου της "αποβιομηχάνισης",
- μια ενδιαφέρουσα ανάλυση της διαμόρφωσης αυτού που θα μπορούσαμε να αποκαλέσουμε "ευαισθησία της '*γενιάς της χιλιετίας*'" μεταξύ μιας όχι ασήμαντης ομάδας νέων ανθρώπων του πληθυσμού των Ηνωμένων Πολιτειών,
- η σημασία της απρόσμενης επέκτασης των μεσαίων στρωμάτων στον χώρο ανάμεσα στους καπιταλιστές και τους εργάτες (όπως οι ανεξάρτητοι υπεργολάβοι στις κατασκευές ή την τεχνολογία) για την εδραίωση μιας κοινωνικής βάσης μιας επαναναδυόμενης δεξιάς πολιτικής – αυτά τα άτομα, χωρίς να είναι ούτε το ένα ούτε το άλλο[2], είναι πιθανόν πιστοί ακροατές στις απογευματινές ραδιοφωνικές εκπομπές,
- τους τρόπους και τα μέσα με τα οποία ένα δυνατό δεξιό μπλοκ αναπτύχθηκε μεθοδικά κατά τα τελευταία πενήντα χρόνια - ένα μπλοκ συγκροτούμενο από ιδρύματα, δεξαμενές σκέψης, κινητοποιήσεις ψηφοφόρων, οργανώσεις κινητοποιούμενες για συγκεκριμένα ζητήματα (όπως αυτές υπέρ των γεννήσεων). Συνελεύσεις επιλογής υποψηφίων των Ρεπουμπλικάνων και εκκλησίες ευαγγελιστών,
- μια ανατομία των οικονομικών πολιτικών του Τραμπ ως ενός τρόπου να σκεφθούμε τη μέθοδο που υπάρχει στην τρέλα του· ο στόχος είναι η απόκτηση πλεονεκτήματος – το "Πρώτα η Αμερική" είναι πραγματικά "Η Αμερική Πάνω από Όλα".

Την ίδια στιγμή, όμως, ο D'Aalst προάγει κάποιες άλλες αναλύσεις που πιστεύουμε ότι είναι λίγο-πολύ ελλατωματικές. Ας απαριθμήσουμε αυτά που θεωρούμε ότι είναι αδυναμίες στο επιχείρημά του:

1. μια έλλειψη διαύγειας και ακρίβειας στις έννοιες όρων που φαίνονται να είναι αρκετά κεντρικές στην σκέψη του,
2. μια έλλειψη πειστικών ενδείξεων που να υποστηρίζουν ισχυρισμούς που αφορούν ζητήματα όπως η κοινωνική σύνθεση των διαφόρων δεξιών ρευμάτων,

1 Στμ. Μεταφρασμένο από εδώ: *http://insurgentnotes.com/2019/02/our-response-to-whither-america*.
2 Στμ. Στο πρωτότυπο: *neither fish nor fowl*, ιδιωματισμός, κυριολεκτικά: "*ούτε ψάρι ούτε πουλί*".

3. μια συγκεχυμένη αποτύπωση των σχέσεων ανάμεσα στις διάφορες πτέρυγες των δεξιών κινημάτων,
4. μια βαθιά ιδεαλιστική εξήγηση της ταξικής συνείδησης,
5. μια συγκεχυμένη ανάλυση της διαμόρφωσης της φυλετικής συνείδησης,
6. μια επιμονή ότι οι επιθέσεις της 11ης Σεπτεμβρίου ήταν μέρος μιας συνωμοσίας ενός "βαθέως κράτους" για τον εκφοβισμό και την πλύση εγκεφάλου του αμερικανικού λαού,
7. μια εντελώς καταστροφολογική[3] ανάλυση της κλιματικής αλλαγής που δεν μπορεί να καταλήξει παρά στην πίστη ότι είναι πάρα πολύ αργά και ότι ούτε καν μια επανάσταση δεν μπορεί να αποτρέψει να συμβούν τα χειρότερα σενάρια [θέλουμε να αναγνωρίσουμε ότι όντως η γνώση του D'Aalst σχετικά με τα ζητήματα αυτά ξεπερνά κατά πολύ τη δική μας – αυτός είναι ένας λόγος γι' αυτόν να περιγράψει τουλάχιστον μια προγραμματική εναλλακτική],
8. μια υπερβολικά κριτική αποτίμηση της μαρξιστικής αφοσίωσης στην εξάντληση της φύσης,
9. ένα σχεδόν φαντασιακό πορτραίτο της ανάδυσης ενός νέου αστερισμού επαναστατικών δυνάμεων.

Άλλοι που συνέβαλαν σ' αυτή τη συζήτηση έχουν γράψει για τις περισσότερες από αυτές τις κριτικές και δεν θα προσπαθήσουμε να επαναλάβουμε εδώ αυτά που έχουν ειπωθεί. Θα εστιάσουμε σε λίγα ζητήματα: τη σύγχυση σχετικά με τη φυλή· τον ιδεαλισμό όσον αφορά τη συνείδηση· την υπερτονισμένη κριτική των μαρξιστικών θέσεων απέναντι στη φύση· τον βαθύ μη-ρεαλισμό της προσδοκίας επαναστατικών δυνάμεων έτοιμων για μάχη.

Φυλή

Ο D'Aalst ισχυρίζεται ότι η φυλή είναι μια "*φαντασιακή κοινωνική σχέση*" και μια "*μια κοινωνικά κατασκευασμένη ψυχική τοπογραφία απόκρυφων φόβων, ανασφαλειών, φαντασιώσεων και πλαστών γεγονότων και διαισθήσεων*". Ομολογούμε ότι δεν είμαστε σίγουροι τι εννοεί.

Επιπλέον, ισχυρίζεται ότι το μοναδικό κοινωνικό γεγονός που υποστηρίζει αυτή την φαντασιακή κοινωνική σχέση ήταν ένα "*βασισμένο στην εμπειρία μοντέλο της κοινωνίας με τρεις τάξεις*" (οι πλούσιοι από πάνω, εμείς στην μέση και "αυτοί" μονίμως από κάτω). Την περιγράφει ως "μια βάρβαρη μορφή κοινής λογικής" που καταστράφηκε από την αποβιομηχάνιση. Για τον D'Aalst, το ζήτημα δεν είναι υλικά προνόμια αλλά "*θεσμοί που δημιουργούν μια διεστραμμένη, παραμορφωμένη ταυτότητα στα θεμέλια μιας κοινωνικά κατασκευασμένης ψυχο-τοπογραφίας*". Μεγάλη κουβέντα! Δεν λέει τίποτα για το ποιους θεσμούς έχει κατά νου, πώς κατασκευάζονται ή πώς διατηρούνται. Δεν θεωρεί ότι οι θεσμοί έχουν υλικές βάσεις.

Θα γίνουμε συγκεκριμένοι σχετικά με τους θεσμούς που διατηρούν τη φυλετική τάξη, αν και πρόκειται για μια τάξη που δεν είναι πια τόσο μονολιθική όπως στην εποχή του φυλετικού διαχωρισμού πριν τον νόμο των Πολιτικών Δικαιωμάτων ή την εποχή της δουλείας. Η αστυνομία, τα δικαστήρια, τα σχολεία και τα κολλέγια, οι αρχές της δημόσιας στέγασης, οι κτηματαγορές μέσα στις πόλεις και τις μητροπολιτικές περιοχές και η άτυπη αγορά εργασίας, όλα αυτά διαπλέκονται για να παράγουν συστημικά μειονεκτήματα για τους μαύρους και

3 Στμ. Στο πρωτότυπο: *all-but-doomsday*.

πλεονεκτήματα για τους “λευκούς”. Ως αποτέλεσμα, παρέχουν μια ουσιαστική υλική βάση για την υιοθέτηση και συντήρηση μιας λευκής ταυτότητας. Ομολογουμένως, οι λόγοι δεν είναι τόσο απόλυτοι όσο ήταν κάποτε, αλλά υπάρχουν αρκετοί ακόμα σε πολλές περιπτώσεις – δείτε, για παράδειγμα, το “No More Missouri Compromises” του John Garvey, ένα άρθρο για την δολοφονία του Michael Brown στο Ferguson του Missouri στο *Insurgent Notes* #11. Το έργο αυτών των θεσμών εξακολουθεί επίσης να φροντίζει για την ενσωμάτωση όσων θεωρούνταν κάποτε “μη-λευκοί” στην κοινωνική ομάδα των μη-μαύρων ή “λευκών”, αυτή τη στιγμή ιδιαίτερα ατόμων με Ασιατική προέλευση.

Είναι αλήθεια ότι οι τυπικές εργασιακές κατηγορίες και οι μισθολογικές διαφορές δεν είναι πια κεντρικές στην διατήρηση του προνομίου. Όμως, η εξαθλίωση των λευκών εργατών δεν επηρεάζει απαραίτητα ή αυτόματα τις άλλες διαστάσεις της βιωμένης εμπερίας. Η πρόκληση παραμένει – πώς μπορούν να καταστραφούν οι θεσμοί.

Ταξική Συνείδηση

Παραδόξως, ο D’Aalst προβάλλει μια μη-μαρξιστική θεωρία της συνείδησης. Γράφει όσο το δυνατόν πιο ευθέως ότι: “*η συνείδηση είναι συγκροτητική της τάξης*”. Υποψιαζόμαστε ότι, κατά βάθος, ο D’Aalst είναι περισσότερο Εγελιανός παρά Μαρξιστής. Παραδόξως, αυτός ο ιδεαλιστικός προσανατολισμός τον οδηγεί σε μια άκριτη μηχανική κατανόηση των αποτελεσμάτων της εξαθλίωσης στη συνείδηση. Πιστεύει ότι, όπως συνηθιζόταν να λέγεται, όσο χειρότερα γίνονται τα πράγματα τόσο το καλλίτερο. Από αυτή την άποψη, επιδεικνύει έλλειψη επίγνωσης του αυτόνομου χαρακτήρα των φασιστικών κινημάτων – ότι κι αυτά τα κινήματα μπορούν επίσης να αναδυθούν ως απάντηση στην εξαθλίωση και ότι μπορούν επίσης να προετοιμαστούν να προκαλέσουν το κράτος και το κεφάλαιο.

Μαρξισμός και Φύση

“Οι μαρξιστές έχουν συνεχίσει να πανηγυρίζουν την κυριαρχία επί της φύσης πολύ αργότερα από το σημείο που αυτή έγινε καταλήστευση των φυσικών πόρων και οικολογική καταστροφή, επιβεβαιώνοντας ότι *ο κομμουνισμός ως μια ελεύθερη ανθρώπινη κοινότητα βασιζόταν στέρεα στα θεμέλια των ‘υλικών επιτευγμάτων’ του καπιταλισμού*”.

Τα γραπτά του Μαρξ περιέχουν πολυάριθμες αναλύσεις της σχέσης ανθρώπων-φύσης που αντανακλούν μια βαθιά εκτίμηση της σημασίας της. Στα “*Οικονομικά και Φιλοσοφικά Χειρόγραφα*”[4], ο Μαρξ γράφει:

> Ο άνθρωπος ζει από τη φύση, δηλαδή η φύση είναι το σώμα του, και θα πρέπει να διατηρήσει έναν συνεχή διάλογο μαζί της αν δεν θέλει να πεθάνει. Να πούμε ότι η φυσική και πνευματική ζωή του ανθρώπου συνδέεται με τη φύση σημαίνει απλά ότι η φύση συνδέεται με τον εαυτό της, γιατί ο άνθρωπος είναι μέρος της φύσης.

Αλλά ο Μαρξ είχε μια πολύπλοκη κατανόηση της φύσης:

> Με την εξαίρεση των βιομηχανιών *απόσπασης*[5], όπως οι εξορύξεις, το κυνήγι, το ψάρεμα (και η γεωργία, αλλά μόνο στον βαθμό που ξεκινά με τη διάλυση παρθένου χώματος), στις οποίες το υλικό της εργασίας παρέχεται απευθείας από

4 Στμ. Μαρξ, *Οικονομικά και Φιλοσοφικά Χειρόγραφα*, εκδόσεις *Μαρξιστικό Βιβλιοπωλείο*, 2012.
5 Στμ. Στο πρωτότυπο: *extractive*, προτιμούμε εδώ το “απόσπαση” για διαφοροποίηση από την *εξόρυξη* (*mining*) που ακολουθεί αμέσως μετά.

> τη φύση, όλοι οι κλάδοι της βιομηχανίας έχουν να κάνουν με πρώτες ύλες, δηλαδή με ένα αντικείμενο εργασίας που έχει ήδη φιλτραριστεί μέσω της εργασίας, που είναι ήδη το ίδιο ένα προϊόν εργασίας. Ένα παράδειγμα είναι ο σπόρος στη γεωργία. Ζώα και φυτά που συνηθίζεται να θεωρούνται ως προϊόντα της φύσης, ίσως είναι, στην τωρινή τους μορφή, όχι μόνο προϊόντα, ας πούμε, δουλειάς της τελευταίας χρονιάς αλλά το αποτέλεσμα ενός βαθμιαίου μετασχηματισμού που συνεχίζεται μέσα από πολλές γενιές κάτω από τον ανθρώπινο έλεγχο και μέσω της μεσολάβησης της ανθρώπινης εργασίας (Τόμος I, σελ. 287–288).

Συνεπώς, αν και η κοινωνία είναι στη φύση, η φύση είναι επίσης στην κοινωνία.

Τέλος, ο Μαρξ απέδιδε, μεταξύ άλλων, πραγματική προσοχή στην ανάγκη της διατήρησης αυτών που έχουν φτάσει μέχρι εμάς:

> Από τη σκοπιά ενός ανώτερου κοινωνικο-οικονομικού σχηματισμού, η ατομική ιδιοκτησία συγκεκριμένων ατόμων θα εμφανίζεται τόσο παράλογη όσο και η ατομική ιδιοκτησία ενός ανθρώπου επί άλλων ανθρώπων. Ακόμα και μια ολόκληρη κοινωνία, ένα έθνος ή όλες οι ταυτόχρονα υπάρχουσες κοινωνίες από κοινού δεν είναι ιδιοκτήτες της Γης. Είναι απλά κάτοχοί της, ωφελούμενοί της, και θα πρέπει να την παραδώσουν σε μια καλλίτερη κατάσταση στις επόμενες γενιές ως *boni patres familias* [*καλοί πατέρες της οικογένειας*] (Τόμος III, σελ. 911).

Έχουμε πολύ καλή επίγνωση του γεγονότος ότι αυτές οι πτυχές των απόψεων του Μαρξ δεν υιοθετούνταν ευρέως από αυτό που μπορεί να θεωρηθεί ως παραδοσιακός μαρξισμός. Είναι γεγονός, όμως, ότι οι περισσότερες από τις απόψεις του Μαρξ δεν κρατήθηκαν από τον παραδοσιακό Μαρξισμό. Δεν υπάρχει λόγος να "πετάξουμε το μωρό μαζί με τα νερά".[6]

Φαντασία σχετικά με μια επαναστατική συνένωση

Ο D'Aalst προσφέρει ένα σχεδόν μαγικό ξόρκι ενός χειραφετητικού επαναστατικού μπλοκ σε τρεις παραγράφους του 30 σελίδων δοκιμίου του. Έχει, και πάλι, μια υπερβολική εμπιστοσύνη στις δυνατότητες της υλικής εξαθλίωσης να δημιουργήσει το έδαφος για μια καινούρια υπέρβαση. Έχει μια υπερβάλουσα αίσθηση για το πώς η γενιά της "χιλιετίας" [*millenial*] θα αναπτύξει σταδιακά επαρκή κατανόηση της μετανάστευσης, των δολοφονιών και της αστυνόμευσης:

> "Η άποψη που διατυπώνεται εδώ είναι ότι προλετάριοι που παλεύουν με το ζήτημα της εξουσίας, μια επίγνωση που δεν είναι φυλετικοποιημένη και των οποίων οι ευαισθησίες αγκαλιάζουν την ανεκτικότητα και την ισότητα, θα είναι πολύ πιο δεκτικοί σε μια δίκαιη και ισότιμη μεταχείριση των μεταναστών και θα μπορούν, επιπρόσθετα, να αντιμετωπίσουν τα πραγματικά ακανθώδη αλυτρωτικά και ρεβανσιστικά ζητήματα που, χρονολογούμενα από το 1846, ίσως παραμένουν ακόμα στην λαϊκή συνείδηση· τέτοιοι προλετάριοι θα είναι πιθανόν επίσης πολύ πιο ευαίσθητοι οικολογικά· και, πριν ακόμα και από την κατάληψη της εξουσίας, στις συγκρούσεις που θα έρθουν, μπουχτισμένοι από την αστυνομική βαρβαρότητα, με μια τέτοια επίγνωση, άσχετα από τις αστικοδημοκρατικές και εκλογικές αυταπάτες, θα φτάσουν να αναγνωρίσουν (έστω και διαισθητικά) τον

6 Στμ. Στο πρωτότυπο: "*throw the baby out with the bath water*', ιδιωματική έκφραση που σημαίνει να μην χάσουμε τα καλά στοιχεία προσπαθώντας να απαλλαγούμε από τα κακά, αντίστοιχο της έκφρασης στα ελληνικά "μαζί με τα ξερά καίγονται και τα χλωρά".

ρόλο και τη λειτουργία, στην πραγματικότητα, των μπάτσων ως της πρώτης γραμμής της εξουσίας της άρχουσας τάξης".

Όπως γράψαμε παραπάνω, πιστεύουμε ότι ο D'Aalst είναι κοντά σε κάτι σημαντικό σχετικά με τη "*γενιά της χιλιετίας*" - η γενιά αυτή μοιράζεται μια πεποίθηση ότι οι ρατσιστικές διακρίσεις είναι λάθος, ότι ο σεβασμός στους άλλους είναι ουσιαστικός, ότι οι άνθρωποι δεν θα έπρεπε υπόκεινται σε κακουχίες χωρίς λόγο και ότι η κοινωνική πρόνοια θα πρέπει να καταστεί καθολική (για παράδειγμα, *Medicare for All*). Ως αποτέλεσμα, απαρτίζει ένα ισχυρό εκλογικό σώμα για τη "σοσιαλδημοκρατία" - όπως μαρτυρούν, ίσως, η εκτεταμένη υποστήριξη στην εκστρατεία του Sanders το 2016, η εκρηκτική ανάπτυξη των Δημοκρατών Σοσιαλιστών της Αμερικής (DSA) και η τρέχουσα αξιοσημείωτη δημοτικότητα της Alexandia Ocasio-Cortez. Αλλά, πώς μπορούμε να μετατρέψουμε αυτή τη σοσιαλδημοκρατική ευαισθησία σε κάτι διαφορετικό; Κάτι τέτοιο δεν θα συμβεί από μόνο του. Θα απαιτήσει συστηματική ενασχόληση με ιδέες δημοφιλείς σ' αυτούς τους κύκλους – όχι για να τις πετάξουμε στα σκουπίδια, αλλά να τις προκαλέσουμε με σεβασμό. Δείτε, για παράδειγμα, το "*What is Socialism*" του John Garvey στο *Insurgent Notes* #18.

Ο D'Aalst δεν αντιμετωπίζει το ζήτημα της αυτοσυνειδησίας των άλλων συνιστωσών του φανταστικού επαναστατικού μπλοκ του· υποθέτει ότι θα είναι εκεί – έτοιμοι για εμφύλιο πόλεμο: "Τα ίδια γεγονότα, όπως θα ξεδιπλώνονται, θα ωθήσουν στην κατεύθυνση της συμπαγοποίησης ένα αντίθετο ταξικό μπλοκ, νεολαία με τον προλεταριοποιημένο, επισφαλή πυρήνα της, μεγάλα στρώματα ισπανόφωνων εργατών, λεπτά στρώματα εργατών άλλων εθνικοτήτων-εθνοτήτων και ένα πλατύ πολυταξικό στρώμα μαύρων". Πιστεύουμε ότι αυτή είναι μια προβληματική υπόθεση βασισμένη σε ελάχιστες έως μηδενικές ενδείξεις. Τα άτομα σ' αυτές τις ομάδες σκέφτονται αυτόνομα και δρουν αυτόνομα και δεν θα πρέπει να υποθέτουμε πολλά για το τι πρόκειται ίσως να κάνουν. Μπορεί να δράσουν καλά ή και άσχημα. Αν υποθέσουμε μόνο το πρώτο, χωρίς να προβλέψουμε και για την πιθανότητα να συμβεί το δεύτερο, θα υποφέρουμε τραγικά.

Για τον D'Aalst, το μόνο που χρειάζεται είναι μια "επιτιμητική κριτική της κερδοφορίας". Η λέξη "κερδοφορία" αποτελεί μια περίεργη επιλογή. Είναι η λέξη στην οποία οι σοσιαλδημοκράτες, που δικαιολογημένα επικρίνει ο D'Alast, δεν θα είχαν αντιρρήσεις. Γιατί όχι μια επιτιμητική κριτική τους "συστήματος κερδοφορίας" ή της "μισθωτής εργασίας" ή της "υπεραξίας" ή της υπαγωγής του ζωντανού ανθρώπινου χρόνου στην "νεκρή εργασία"; Ή οποιασδήποτε άλλης από τις πολλές κλασσικές διατυπώσεις της βαθιάς πάλης ανάμεσα στη ζωή και τον θάνατο, ανάμεσα σε αυτούς που δουλεύουν και το κεφάλαιο;

Αυτό που θα είχε ίσως βοηθήσει την επιχειρηματολογία του D'Aalst θα μπορούσε να ήταν μια έκφραση "προκαταρκτικότητας" σχετικά με τη βεβαιότητα με την οποία το αναπτύσσει. Για να είμαστε δίκαιοι, ήταν ο D'Aalst αυτός που πρότεινε να φιλοξενήσει το *Insurgent Notes* μια συζήτηση και ίσως η ίδια η συζήτηση αποκαλύψει ότι είναι ανοιχτός σε μια επαναθεώρηση και επαναδιατύπωση των ιδεών του. Θα δούμε.

Κλείοντας, προσφέραμε εδώ απλά μερικές σκέψεις σχετικά με την οικοδόμηση ενός επαναστατικού μπλοκ. Συμφωνούμε με αυτό που πιστεύουμε ότι είναι και η υπόθεση του D'Aalst – ότι η τωρινή στιγμή δεν είναι πολλά υποσχόμενη. Έχουμε τις παραδοσιακές σέκτες· μερικές νέες σέκτες· μερικά νέα περιοδικά με περισότερο ή λιγότερο διακριτές οπτικές – συμπεριλαμβανομένης της έμφασης του ίδιου του *Insurgent Notes* στο πρόγραμμα. Έχουμε

επίσης την επανανάδυση του *DSA* (*Democratic Socialists of America*, Δημοκράτες Σοσιαλιστές της Αμερικής). Συνολικά, όχι και πολλά πάνω στα οποία να χτίσουμε!

Παρ' όλα αυτά, θα ισχυριζόμασταν ότι είναι απαραίτητο να προσπαθήσουμε. Αναμενόμενα, θα προωθούσαμε μια καινούρια ιδιοποίηση του επαναστατικού μαρξισμού. Έχουμε μερικές λυδίες λίθους για το πώς μπορεί να γίνει μια τέτοια ιδιοποίηση – τα γραπτά του ίδιου του Μαρξ (μη παραμορφωμένα από τις λενινιστικές-σταλινικές-μεταμοντέρνες στρεβλώσεις)· την οργάνωση και τις δραστηριότητες της Πρώτης Διεθνούς και την υιοθέτηση από την Ρόζα Λούξεμπουργκ της μαζικής απεργίας ως αποφασιστικής προλεταριακής επαναστατικής δράσης. Θα κοιτάζαμε επίσης την ιστορία της κατάργησης της δουλείας, του Εμφυλίου Πολέμου και της Ανοικοδόμησης.

Τα μαθήματα αυτά περιλαμβάνουν: το πανίσχυρο μοντέλο της επίμονης πολιτικής των αγωνιστών της κατάργησης της δουλείας· την ηρωική αψήφιση από τον John Brown[7] στο Kansas και στο Harpers Ferry· την παραδειγματική αλληλεγγύη των Άγγλων εργατών της κλωστοϋφαντουργίας, που αρνήθηκαν να δουλέψουν με βαμβάκι από τις πολιτείες του Νότου των ΗΠΑ· τον πρωταγωνιστικό ρόλο που έπαιξε η Διεθνής Ένωση των Εργατών στην κινητοποίηση της υποστήριξης για τον στόχο της απελευθέρωσης των σκλάβων· τη γενική απεργία των σκλάβων που μετέτρεψε τον Εμφύλιο Πόλεμο σε επαναστατικό πόλεμο και οδήγησε στην νίκη των Βορείων· και την εδραίωση των κυβερνήσεων της Ανοικοδόμησης στην επικράτεια της ηττημένης Συνομοσπονδίας – κυβερνήσεις που διέφεραν τόσο πολύ από άλλες κυβερνήσεις ώστε ο W.E.B. DuBois θεώρησε την ανοικοδομητική κυβέρνηση της Νότιας Καρολίνας ως ένα παράδειγμα "δικτατορίας του προλεταριάτου"

7 Στμ. *John Brown*: Αμερικάνος αγωνιστής της κατάργησης της δουλείας, ο οποίος υποστήριζε τη χρήση μιας ένοπλης εξέγερσης για την ανατροπή της. Κέρδισε την προσοχή πρώτη φορά όταν οδήγησε μικρές ομάδες εθελοντών στην διάρκεια της κρίσης του *Bleeding Kansas* το 1856. Με αυτές τις ομάδες έδωσε μια σειρά μάχες με πιο εντυπωσιακή την επιδρομή στο ομοσπονδιακό οπλοστάσιο στο *Harpers Ferry* (στην τότε Βιρτζίνια, σημερινή Δυτική Βιρτζίνια), με σκοπό να ξεκινήσει ένα ένοπλο απελευθερωτικό κίνημα των σκλάβων που θα εξαπλωνόταν στον Νότο μέσω των ορεινών περιοχών της Βιρτζίνια και της Βόρειας Καρολίνας.